

ралъ присъствието му въ града. Следъ това той тайно се прехвърлил отъ ограда на ограда — посрѣщанъ и изпращанъ съ гореща радостъ отъ съгражданитѣ си. Най-после стигналъ до кжщицата на байрактаря, въ края на града. Тамъ седналъ малко да си почине срѣдъ трептящитѣ сѣнки на градината, облѣхнатъ отъ свежия планински вѣтрецъ. Свалилъ юнашки калпакъ, погладилъ кждравитѣ си коси.

Нѣкога въ Самоковъ старитѣ кжщи имали „мачникъ“. Това билъ единъ отворъ въ стената, подъ прозореца, закритъ съ дървени капаци, презъ който зимно време мачката излизала отъ кжщи и пакъ се прибирала, като скачала върху една дъска закована подъ самия отворъ и съ крачето си бутвала дървения капакъ.

Съ разтреперани прѣсти, измѣнникътъ се прицелилъ презъ „мачника“ на единъ отъ прозорцитѣ. И понеже знаелъ, че обикновено оржие не лови юначния войвода, излѣлъ нѣколко сребърни куршума.

Като раненъ звѣръ извикалъ Чакъръ войвода — така, че цѣлиятъ Самоковъ изтрѣпналъ.

Наизскачали хора, разтичали се съседи, дошли съ престорено любопитство и самитѣ турски власти.

Само по кървавитѣ следи разбрали, че тамъ е станало убийство.

Чакъръ войвода билъ изчезналъ.

Раненъ съ нѣколко куршума въ гърдитѣ, той все пакъ ималъ сили да се преметне презъ дуvara, да изтича изъ затихналитѣ въ нощенъ покой улички, да изчезне по посока на Черни Искъръ.

Намѣрили на следния день трупа му близу до яза, който той знаеше да пази като мощенъ орелъ, като неуморно бдящъ закрилникъ.

Тогавъ разярената тѣлпа отишла въ дома на измѣнника, уловила го и отмѣстила за своя покровитель.

Турцитѣ не пожелали да защитятъ предателя.

Защото и тѣ се гнусѣли отъ черната му измѣна.

Фани Попова-Мутафова

